

Mektup
Mehmet TEMİZ

KİTABA MEKTUP

Sevgili Kitap

Bütün dostlarım beni bir bir bıraktı. Hayatımın en canlı çağında hayaller kurdum, umutlar besledim. Gözümü kurduğum dünyanın sihri büyülüyordu. İnsanların arasına daldım. Çok çok insanlar tanıdım, gezdim, dolaştım. Hayallerim hayata atıldığımdan bu yana bir bir kaybolup gittiler. Sonra bütün tanıdıklarımı kaybettim. Onlar hep uzakta bir yabancı gibi kaldılar.

Şimdi yapayalnızım. Sana geldim. Bu defa kollarımı sihirli sandığım bir dünyaya açmıyorum. Sana, senin sayfalarına gömülü sırlara açıyorum. Bir yazar, iğneyle kuyu kazar gibi sabırla seni üretirken, dört duvar arasında mahpustur. Gönülden tutsaktır o. Bütün çabası zincirlerini kırmak. Yoksa ışık dolu bir dünya özlemiyle yazabilirler miydi? Gırtlaklarına düğümlenen şeyi nasıl sezerlerdi? Sen soğuk ve tatsızsın. Topluma ve insanlara tutulmuş aynaların kırık dökük parçaları arasında elimde kalan paslı parçacıksın.

Koskoca bir gün boyu, yemek, içmek, dolaşmak, iş görmek gibi hayatımı ören meşguliyetlerim var. Karşılaştığım her insan, her olay karşısında kendimi savunmam gerekiyor. Her insan kendi kendine bir dünya yaşıyor ve bana dünyasından seslendiğine baktığına göre, kendi dünyamı kurmak, duygular, öylemler, tercihler neşe, kederler biriktirmem gerek. Kısaca kendi kendimi örmeliyim. Yoksa yaşayamam. Hayatın kanunu bu. Çocukluğumda kurduğün hayaller işte bu dünya içindi. Kendime yer edebilmem için bir birikimdi. Ama tutmadı. Hayat tecrübeler yığını. Tecrübeler toplumda kazanılır. Ama ben dış dünyadan toplumdan uzak hislerimin ve duygularımın becerebildiği kadar şeyler biliyor, ondan kendime ayırıyordum. Yalnızdım. Yani yardımcısız ve kimsesizdim. Öyle hayata atıldım. Beceremedim. Şimdi eskiye geldiğim yere dönmüşüm. Arada tek fark var, sen yanımdasın.

Dünyada başka şeylere değil de, sana ayırdığım şu zaman parçası, bana asli görevimi yapıyorum der gibidir. Bakıyorum çevremdeki insanlara senden uzak dururken ne haldeler. Oturuş, yürüyüş, konuşuşlarına bakıyorum. Adeta şu kadar şu kadar kitap okumuş adam ayırımı yapmak geliyor içimden. Kitap insandaki miskin muhayyileye kamçı vuruyor, deveran ediyor o. Feleğin kâbus gibi hayata çöktüğüne inanmıyor kitap okuyan. Her an bakışlarımda tazelik, yetiyor bile. Zaman durgun akan ırmak gibi. İnsana durup dururken bir şey kazandırmıyor. Onu kurcalamak yetecektir. İşte kitaba yabancılar da durgun nehrin sadeliğine aldanıp dalanlar gibi hayata dalıyorlar. Kitap oku, sorusuna verdikleri cevap hayatım kitaptır. Çok doğru ama daha ilk münasebetlerinde, yaşadıkları olayda zihinlerinin karanlık bir vadide dolaştıklarını anlayıveriyorlar. Kitabın da bir çevresi vardır. Kitabın da bir çevresi vardır. Çevresi onu okuyanların çevresidir. Öyle olunca insanla iç içesin. Dünyamı dünyana katarken, yani sayfaların arasında sessizce söyleşirken

bir bakıma kendimi arıyorum. Her insan bir şeyler aradığı için kitaba sarılır. Kitabı okurken hesaplaşır bu insan. Hesaplaşmak hayatı kurmak demektir.

Bilmem kaç çeşit pencere açıyorsun bana. Şu dört duvarı nasıl aşıp başka yer ve zamanda oluyorum. Başka başka duyguların düşüncelerin sevinçlerin, ızdırapların içine gömülüyorum. Elimden tutup dolaştıran bu garip seyyah bir Hızır mıdır? Desem.

Sen hayat mücadelem bir parçasısın artık. İki insan cepheyle sürekli savaşıyor. Orda kendini tahkim etmek zorundadır. Başta nefsiyle savaşıyor. Şu dört duvar arasında, kimsenin elinin uzanamadığı yerde nefisle sen baş başasın. Kendini donatmak ve nefsin oyunlarına gelmemek için iç dünyasında güçlenmek zorundadır. Sonra çevresi gelir. İnsanlar olaylar vardır burada. Nefsin her an inançtan bir parça kopardığı gibi çevre de öyledir. Her şey, her şey inançlarını hazır dururlar. Nefse ve çevreye karşı insanın kendi kendini yenilemesi gerekir. Yol ikidir. Ya çevrede model insanlar bulacaksın ya da o sessiz sedasız arkadaşlara kitaplara kapanacaksın. İncından koparılan her parçayı orada yerli yerine takacaksın. Kitap, insan hayatını kurmak için sana muhtaçtır.

Rabbim mesajında “oku” buyurduğu için. Senin benimle tanışmamı istediği için. Sen başlı başına hayatı kucakladığın için. Sen önüne sunulmuş tecrübeler yığını olduğun için. Senin önünde her an eksikliğini kabullendiğim için... Kitap gün gün sana muhtacım.

Yine yazacağım.